

ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΑ

ΧΡΟΝΙΚΑ

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΞΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΠΡΟΝΟΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΞΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΛΑΧΟΥ**

**ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΔΕ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΒΙΖΟΥΚΙΔΟΥ
ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ ΚΟΝΤΟΠΑΝΟΥ
ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ**

**ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ
ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙ**

**ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
1927**

ΤΕΥΧΟΣ Α΄ ΚΑΙ Β΄.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΟΦΟΙ ΠΡΟΣ ΤΑ «ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

ΥΠΟ
ΠΕΡ. Κ. ΒΙΖΟΥΚΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῶν «Ἡπειρωτικῶν Χρονικῶν» καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ καὶ ἀπροσδοκῆτως ταχεῖα συμπληρώσει τοῦ πρώτου αὐτῶν τόμου ἐν διαστήματι χρόνου μικροτέρου τῶν ὀκτὼ μηνῶν, πλεῖστοι ξένοι σοφοί, ἄλλοι αὐθορμήτως καὶ ἄλλοι μετὰ τὴν λήψιν τῶν ἀποσταλέντων αὐτοῖς τευχῶν, ἔσπευσαν διὰ θερμοτάτων γραμμῶν νὰ ἐκφράσωσιν, εἴτε πρὸς τὸν σεβάσμιον ἰδρυτὴν εἴτε πρὸς τοὺς ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως ἐπιμελητάς, τὴν εἰλικρινῆ χαρὰν καὶ τὸ ζωηρὸν αὐτῶν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ εὐοιῶνως ἀρξάμενον ἐπιστημονικὸν τοῦτο ἔργον, συναποστείλαντες καὶ εἰλικρινεῖς εὐχὰς πρὸς εὐόδωσιν καὶ ἀπρόσκοπτον ἐξακολουθήσιν αὐτοῦ.

Πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν τούτων προθύμως ὑπεσχέθησαν νὰ προσφέρωσιν ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν γνώσεων αὐτῶν τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν συμβολὴν εἰς τὰ «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά», ἄλλοι δὲ ἐξεδήλωσαν βαθεῖαν λύπην διότι κωλυόμενοι ἔνεκα μεγάλων συγγραφῶν, εἰς ἃς ἀσχολοῦνται ἀναγκάζονται ν' ἀναβάλωσιν εἰς εὐθειώτερον χρόνον τὴν ἀποστολὴν εἰδικῶν περὶ ἡπειρωτικῶν ζητημάτων πραγματειῶν ἐκ τοῦ ἰδίου ἕκαστος ἐπιστημονικοῦ κλάδου.

Πρὸς πάντας τοὺς ἀγλαοὺς μύστας τῆς ἐπιστήμης, τοὺς εὐμενῶς κρίναντας τὸ σύγγραμμα τοῦτο, θεωροῦμεν πρέπον νὰ ἐκφράσωμεν ὧδε θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν προσγενομένην ἡμῖν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν.

Κρίνομεν δὲ σκόπιμον νὰ δημοσιεύσωμεν κατωτέρω ἐν πρωτοτύπῳ τε καὶ ἐν πιστῇ μεταφράσει τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν τοῦ κορυφαίου ἱεροφάντου τῆς ἑλληνικῆς σοφίας Οὐδαλρίκου v. Wilamowitz Moellendorff, ὅστις ἀπὸ δεκαετηρίδων ἀποτελεῖ τὸ σέμνωμα τοῦ Βερολινίου Πανεπιστημίου, ὑπεράξιος διάδοχος τοῦ πολλοῦ Αὐγούστου Βοϊκχείου, ὡς κακοτέχνως ἐξελληνισθὲν καθιερώθη παρ' ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦτου, καὶ τῆς ἄλλης ἐκλάμπρου πλειάδος τῶν κλασσικῶν φιλολόγων.

Ἡ ἐπιστολή ἔχει ὧδε·

«Ich fühle mich sehr geehrt durch Ihre liebenswürdige Zuschrift und den so stattlichen ersten Band Ihrer Zeitschrift. Es ist nichts geringes, dass diese kaum befreite Landschaft sich der eigenen Vergangenheit in der Sprache auch der Gegenwart mit solchem Eifer annimmt, und ich wünsche dem schönen Unternehmen den besten Fortgang.

Dass ich noch einmal zu etwas Epirotischem komme, ist mir freilich zweifelhaft. Es lag in den früheren Verhältnissen, dass unsere Inschriftsammlung Epirus von der südlichen Landschaft und von Kerkyra trennen musste, und die Aussicht ist gering, dass wir den Band, der nun Makedonien einschliessen müsste, in naher Zukunft ergreifen.

Immer ist noch zu bedauern, dass die jetzige Grenze willkürlich durch ein Land gezogen ist, das füglich zu Hellas gerechnet werden sollte».

U. v. WILAMOWITZ

Καὶ ἐν μεταφράσει·

«Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν μεγάλως τιμώμενον διὰ τῆς φιλικῆς ὑμῶν ἐπιστολῆς καὶ διὰ τοῦ τόσο λαμπροῦ πρώτου τόμου τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ. Δὲν εἶναι μικρὸν πράγμα ὅτι ἡ μόλις ἀπελευθερωθεῖσα αὕτη χώρα μετὰ τόσης σπουδῆς ἐπελήφθη τῆς μελέτης τοῦ ἰδίου παρελθόντος ἐν τῇ αὐτῇ καὶ κατὰ τὸν παρόντα χρόνον γλώσση. Εἰς τὸ ὥραϊον ἔργον εὐχομαι ἀρίστην πρόοδον.

Ἄλλ' ὅτι θὰ δυνηθῶ ποτε ν' ἀσχοληθῶ καὶ πάλιν εἰς τὰ Ἑπειρωτικά μοι εἶναι ὅπωςδῆποτε ἀμφίβολον. Εἰς τοὺς τέως ὑφισταμένους λόγους ὀφείλεται τὸ ὅτι ἐν τῇ ἐπιγραφικῇ συλλογῇ ἡμῶν ἐχωρίσθη ἡ Ἑπειρος τῆς νοτίου χώρας καὶ τῆς Κερκύρας, μικρὰ δὲ εἶναι ἡ ἐλπίς ὅτι ἐν προσεχεῖ μέλλοντι θὰ ἐπιληφθῶμεν τοῦ τόμου, ὅστις δέον νὰ συμπεριλάβῃ τὴν Μακεδονίαν.

Βαρέως φέρει τις ἀκόμη ὅτι ἡ σημερινὴ ὄρθοσις ἐχαράχθη αὐθαίρετως διὰ μέσου χώρας, ἣτις ὄφειλε δικαίως νὰ προσλογισθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα».

ΟΥΛ. Φ. ΒΙΛΑΜΟΒΙΤΖ

Πόρρω ἀπωθοῦντες πᾶσαν τάσιν ταπεινῆς διαφημίσεως, ἥκιστα συνάδουσαν πρὸς τὴν αὐστηρὰν ἐπιστημονικὴν κατεύθυνσιν, ἣτις ἐδόθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο σύγγραμμα, δημοσιεύομεν τὸ προκεί-

μενον γράμμα, τοῦτο μὲν τιμῆς ἕνεκα πρὸς τὸν μέγαν διδάσκαλον, τὸν ὕμνητὴν τῆς ἀρχαίας καὶ φίλον τῆς νέας Ἑλλάδος, τοῦτο δὲ διὰ τοὺς σοφοὺς λόγους, οὓς περιέχει, τὸν ὕμνον δηλονότι πρὸς τὴν ἀθάνατον ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν σεμνὴν καὶ εὐγενῆ διαμαρτυρίαν τοῦ Χρυσοστόμου· τούτου τῆς ἐπιστήμης διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καταπάτησιν τῶν Ἡπειρωτικῶν δικαίων. Δημοσιεύομεν αὐτὴν ὡς εὐγλωττον καὶ ἀξιόμιμητον δεῖγμα τοῦ ζωηροῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν αἰσθάνονται καὶ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων οἱ εἰς τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πολιτισμὸν βεβαπισμένοι ἐσπέριοι σοφοί, καὶ ὡς διδακτικὸν μάθημα δι' ἐκείνους τῶν ἡμετέρων, οἵτινες μὴ δυνάμενοι νὰ διαστείλωσι πρόσωπα καὶ πράγματα, καὶ ἔξ ἀντικαθείας πρὸς τοῦτον ἢ ἐκείνον τῶν πρωτεργατῶν τῶν «Ἡπειρωτικῶν Χρονικῶν» ὀρμώμενοι, δεικνύουσιν ἔνοχον ἀδιαφορίαν ἢ καὶ δυσμένειαν πρὸς τὸ πρῶτον τοῦτο σοβαρὸν ἐπιστημονικὸν ἔργον τῆς Ἡπείρου καὶ δὲν ἀναλογίζονται ὅτι ταῦτα πράττοντες δὲν βλάπτουσι τὰ πρόσωπα, ἀλλ' αὐτὴν ταύτην τὴν Ἡπειρωτικὴν καὶ Ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν, ἣν ἔχουσιν ἀναγεγραμμένην ἐπὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτῶν λαβάρου καὶ φιλοδοξοῦσι νὰ θεραπεύσωσι πάσῃ θυσίᾳ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς εὐγενοῦς ἐρεῖνης τὰ «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά».

Ἐν Βερολίῳ μηνὶ Μαρτίῳ τοῦ 1927.